

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Ing. J. F.**

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2025, č. j. 6612/25/5100-41456-713375

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 12. 5. 2025 domáhala zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 1. 8. 2024, č. j. 2935781/24/3200-80545-809423, kterým prvostupňový správce daně uložil žalobkyni pořádkovou pokutu podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje

247 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Pořádková pokuta (ve výši 5 000 Kč) byla žalobkyni uložena za závažné ztěžování správy daní spočívající v tom, že ve stanovené lhůtě nesplnila uloženou povinnost podat prohlášení o majetku.

2. Podle žalobkyně je celé odvolací řízení zatíženo vadou, neboť žalovaný nijak neřešil pravomoc správce daně vydat výzvu k prohlášení o majetku.

3. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v nesprávném postupu žalovaného, který nemá oporu v daňovém řádu, neboť podle § 175 odst. 1 daňového řádu nemůže správce daně vymáhat nedoplatek daňovou exekucí poté, co zabezpečil vymáhání nedoplatků prostřednictvím soudu nebo soudního exekutora, popřípadě jej uplatnil v insolvenčním řízení nebo jej přihlásil do veřejné dražby. Žalovaný přitom přihlásil dne 6. 9. 2023 pohledávku z výkazu nedoplatků ze dne 6. 9. 2023, č. j. 3623513/23/3202-80545-809423 do exekuce vedené soudním exekutorem JUDr. Mgr. Jiřím Leskovjanem, čímž zabezpečil vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Po zvolení způsobu vymáhání tak již správce daně nemůže vymáhat daňový nedoplatek daňovou exekucí.

4. Daňová exekuce však následně byla nařízena vydáním exekučního příkazu na přikázání jiné peněžité pohledávky č. j. 4005119/23/3202-80545-809423 ze dne 18. 10. 2023. Výsledkem uvedeného postupu je jednak nezákonně nařízená daňová exekuce a jednak následná nezákonná výzva k podání prohlášení o majetku č. j. 4003668/23/3202-80545-809423 ze dne 18. 10. 2023.

5. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně také nepřezkoumatelné, když z něj není zřejmé, jak žalovaný naložil s odvolacími námitkami, že žalobkyně neměla povinnost ve stanovené lhůtě podat prohlášení o majetku pro nenaplnění podmínek daných § 180 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný uvedl, že uvedená námitka směřuje do oprávněnosti správce daně k vymáhání nedoplatků daňovou exekucí, tedy do zákonnosti výzvy k podání prohlášení o majetku.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a předně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že se v této fázi soudního řízení nevyjadřuje k zákonnosti samotné výzvy k podání prohlášení o majetku, neboť tento úkon nebyl předmětem žalobou napadeného rozhodnutí.

7. Pokud se týče žalobních námitek, pak k otázce tvrzeného porušení § 175 odst. 1 daňového řádu uvedl, že z citovaného ustanovení vyplývá, že správce daně je oprávněn vést i několik daňových exekucí, resp. způsobů vymáhání zároveň bez ohledu na to, že už další jiná daňová exekuce probíhá. V daném případě se nadto jednalo o přihlášku daňových pohledávek do exekuce vedené soudním exekutorem na návrh oprávněného odlišného od správce daně, nikoli o samotné zabezpečení vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Pokud se týče výzvy k podání prohlášení o majetku, k této přistoupil správce daně poté, co nebylo možné vymoci nedoplatek z účtu u poskytovatele platebních služeb, čímž byly naplněny podmínky § 180 odst. 1 daňového řádu. Rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty poté správně vycházelo z toho, že žalobkyně ve lhůtě stanovené výzvou nebyla ochotna splnit povinnost, ani poté, co její námitka proti výzvě byla zamítnuta.

8. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že v odvolacím řízení byla posuzována zákonnost a důvodnost rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty.

Shodu s prvopisem potvrzuje

K námitkám stran zákonnosti výzvy žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tyto směřují primárně proti zákonnosti výzvy jako samostatného úkonu správce daně a nikoli proti výroku o uložení pořádkové pokuty. V okamžiku svého rozhodování vycházel žalovaný z toho, že zákonnost výzvy byla potvrzena rozhodnutím o námitce ze dne 22. 1. 2024. Ačkoli podle žalovaného nebylo jeho povinností se zákonností výzvy zabývat, vypořádal se s argumentací žalobkyně alespoň rámcově v bodech 38-40 napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

10. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 15. 4. 2026, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.

11. Podle § 175 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2025, správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby.

12. Podle § 178 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2025, daňovou exekuci lze provést pouze těmito způsoby

    a) srážkami ze mzdy,

    b) přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb,

    c) přikázáním jiné peněžité pohledávky,

    d) postižením jiných majetkových práv,

    e) prodejem movitých věcí, nebo

    f) prodejem nemovitých věcí.

13. Podle § 178 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2025, nebyl-li nebo nemohl-li být vymáhaný nedoplatek uhrazen daňovou exekucí přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, má na výzvu správce daně dlužník povinnost podat ve stanovené lhůtě prohlášení o majetku. Lhůta pro podání prohlášení o majetku nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ve výzvě správce daně poučí dlužníka o povinnostech spojených s doručením výzvy a případných následcích spojených s nepodáním prohlášení nebo uvedením nepravdivých anebo hrubě zkreslených údajů; ohledně nesplnění této povinnosti není správce daně vázán povinností mlčenlivosti pro účely trestního řízení.

14. Podle § 247 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2025, pořádkovou pokutu do 500 000 Kč může správce daně uložit tomu, kdo závažně ztěžuje nebo maří správu daní tím, že bez dostatečné omluvy nevyhoví ve stanovené lhůtě výzvě ke splnění procesní povinnosti nepeněžité povahy, která mu byla stanovena zákonem nebo správcem daně.

15. Předně krajský soud nemá za důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se sice stručně, leč výstižně vyjádřil k otázce postupu podle § 175

daňového řádu; v napadeném rozhodnutí se přitom podrobně zabýval podmínkami pro výzvu k podání prohlášení o majetku ve smyslu § 180 daňového řádu.

16. Pokud se týče stěžejní žalobní argumentace, tj. nezákonnosti samotné výzvy k podání prohlášení o majetku, musí krajský soud ve shodě s žalovaným zdůraznit, že předmětem přezkoumávaného řízení nebyl postup vedoucí k výzvě k podání prohlášení o majetku, ale uložení pořádkové pokuty za nesplnění povinnosti ve výzvě uložené. Nelze proto shledat nesprávný postup žalovaného, který se v napadeném rozhodnutí s odkazem na to, že námitky proti výzvě byly shledány nedůvodné rozhodnutím ze dne 22. 1. 2024 zabýval zákonností uložené pořádkové pokuty, tedy naplnění podmínek § 247 odst. 2 daňového řádu.

17. Nicméně má krajský soud za to, že je na místě žalobní námitku věcně vypořádat. Námitku žalobkyně stran nezákonnosti výzvy k podání prohlášení o majetku v důsledku porušení § 175 odst. 1 daňového řádu soud přitom neshledal důvodnou.

18. Jak vyplývá ze shora citovaného znění § 175 odst. 1 daňového řádu, v rozhodném znění, může správce daně vymáhat nedoplatek *daňovou exekucí* nebo *zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora*, *popřípadě* jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo *přihlásit jej do veřejné dražby*.

19. Z citovaného ustanovení vyplývá, že správce daně má volit mezi daňovou exekucí nebo vymáháním nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, přičemž v této volbě je omezen dikcí § 175 odst. odst. 2 daňového řádu, když správce daně je při volbě způsobu vymáhání povinen respektovat zásadu přiměřenosti a volit způsob vymáhání tak, aby výše nákladů vymáhání nebyla ve zjevném nepoměru s nedoplatkem.

20. Pokud správce daně zvolí jako způsob vymáhání daňovou exekuci (kterou lze provést pouze některým ze způsobů uvedeným v § 178 daňového řádu), nevylučuje to, aby nedoplatek jako svou pohledávku přihlásil do veřejné dražby. Tím totiž správce daně již nevolí odlišný způsob vymáhání od již zvoleného – daňové exekuce, ale pouze zajišťuje maximální možné uspokojení při vymáhání nedoplatku. Uvedené lze dovodit i z textu ustanovení § 175 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění, když mimo způsoby vymáhání nedoplatku, mezi kterými správce daně volí (daňová exekuce nebo vymáhání prostřednictvím exekutora) *může* správce daně *popřípadě* přihlásit nedoplatek do veřejné dražby. Uvedené platí i za situace, kdy správce daně nejprve přihlásí nedoplatek do veřejné dražby a následně zvolí jako způsob vymáhání daňovou exekuci.

21. Žalobkyně se tedy mýlí, dovozuje-li, že přihlášením nedoplatku do veřejné dražby vedené soudním exekutorem správce daně zvolil způsob vymáhání *zabezpečením vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora*.

22. Lze uzavřít, že optikou žalobních námitek byla dána pravomoc správce daně vydat výzvu k podání prohlášení o majetku, neboť daňová exekuce přikázáním jiné peněžité pohledávky byla nařízena v souladu se zákonem.

23. Krajský soud zdůrazňuje, že přezkoumal napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu vznesených žalobních námitek. V této souvislosti soud připomíná závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle kterých „*Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci*

u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta."

Závěr a náklady řízení

24. Jelikož ze shora uvedených důvodů vyplývá, že žalobní námitky vznesené žalobkyní nebyly shledány důvodnými, soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 15. dubna 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu